

Punkter ere i Strid med Folkekirken, og alligevel bevare sin Medlemsstilling i Folkekirken og derved sin Valgret. Det betyder, at Frimenigheder og disses Medlemmer have faaet en aaben Anerkendelse af deres Ret til at bevare Valgret i Folkekirken. Jeg synes, at Motiverne til § 5 udtrykke det fortræffeligt, og jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier deraf: „Selv om disse Menigheder ere udenfor Folkekirkens Orden o: ere organiserede Menigheder udenfor Folkekirkens Rammer, behøve derfor ikke deres enkelte Medlemmer at være udenfor Folkekirken“. Jeg tillægger denne Bestemmelse en ret stor Vægt. Det ærede Medlem fra Ringkøbing omtalte Forholdene i 1883, hvor der var nogen Uklarhed med Hensyn til dette Forhold. Her giver Lovgivningen, saa vidt jeg kan se, en endegyldig Bestemmelse om dette Forhold, og det synes jeg er heldigt. Det er ogsaa en naturlig Ret for de paagældende. Og endelig synes jeg, at her opfyldes atter en af de Forudsætninger, som jeg har omtalt, nemlig Rummeligheden indenfor Folkekirken.

Ser jeg nu tilbage paa det Afsnit, som jeg her har omtalt, nemlig Grundlaget for Bygningen, Vælgerne og Valgretten, forekommer det mig, at man ikke kan miskende den aabenlyse Tendens, der er den, at man ikke unødigt vil berøve noget Medlem af Folkekirken sin Valgret. Jeg synes, det er en overordentlig stor Betyggelse en Gang at faa at vide, at det er et Lovforslags klart udtalte Tendens. Vi have nok af Bestemmelser, der i mere eller mindre tilfældig Form søge at begrænse denne Valgret. Her have vi en tydelig Tendens til det modsatte, og det er en af de Ting, der gør, at jeg ønsker at slutte mig til dette Lovforslag i det væsentlige. Jeg vil dog som en Retfærdighedshandling overfor mit Parti tilføje, at vi i Kultusminister Nielsens Cirkulære af 10. Januar dette Aar allerede havde et Grundlag for hele denne Betragtning. Han slog fast, at ethvert uberygtet Medlem af Folkekirken, der var 25 Aar, havde Valgret. Det var en fortræffelig Bestemmelse, og jeg skal netop paa Grundlag af den komme til en Smule Kritik af det, jeg lige har gennemgaaet.

Jeg kan ikke lade være at gøre den Henstilling til den højtærede Kultusminister, hvis Frisind paa dette Punkt jeg tydelig kan spore, om han dog ikke kunde medvirke til at gøre Skridtet fuldt ud. Der findes i § 4 en Bestemmelse om, at man faar Valgret, medmindre blandt andet man aabenlyst fornægter den kristne Tro eller vitterligt fører et forargeligt Levned. Jeg er meget betænkelig ved dette Udtryk „forargeligt Levned“. Mit Partis ærede Ordfører gjorde i Gaar sunde og rigtige Bemærkninger om dette, til hvilke jeg ikke behøver at føje noget. Det er altid beklageligt at skulle til at kvalificere sin Næstes moralske Vandel, den være mere eller mindre privat. Ligeledes forekommer det mig, at Begæringen om Optagelse, selv om den skal fremsættes mundtligt, er lidt for meget. Jeg mener ikke, at dette er noget afgørende, men jeg synes, det var heldigt, om man kunde nøjes med at vise sin Interesse ved at anbringe sig paa Mandtalslisten, derefter komme paa Valglisten og saa paa Valgdagen møde som et naturligt Medlem af Folkekirken og sige: „Her er jeg, nu ønsker jeg at afgive min Stemme“. Jeg vil henstille til den højtærede Kultusminister, om han ikke kunde gøre Skridtet fuldt ud og sige: Valgret i Folkekirken har ethvert Medlem af Folkekirken, naar han er i Besiddelse af kommunal Valgret. Og her henviser jeg i Forbigaaende til det Forslag om kommunal Valgret, som vort Parti i disse Dage har indbragt, og hvor Opholdsbestemmelsen blandt andet er strøgen. Det vilde være en naturlig Vej, og det forekommer mig, at med den Udvikling, som der er talt saa meget om i Gaar, at den danske Folkekirke har naaet i de sidste 10 Aar — og noget er der maaske nok om det — vilde det være et retfærdigt Synspunkt, thi paa den ene Side har det, som det ærede Medlem fra Ringkøbing kalder den borgerlige Indretning, naaet det, som er udtrykt i den kommunale Valgret, og paa den anden Side har det kirkelige Særpræg ogsaa naaet sit, idet det er givet, at det er et Medlem af Folkekirken, der faar Valgret. Som Tiden har formet sig, ser jeg ikke, at der er nogen afgørende Hindring for Kultusministeren til at strække sit Frisind saa vidt, at han kan